

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Ἐπισκόπου Κωνσταντιανῆς
(23ῆ Δεκεμβρίου)

Ἡ Ἀξία τῆς Μετανοίας*

«Τὸ φῶς εἶχε δυὸ βραχίονες - μὴν ἀγκαλιά, ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τυλίχθηκε στὸν τράχηλο τοῦ Ὁσίου»

ΚΑΠΟΙΑ μέρα ποὺ πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, διηγεῖται ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Νήφωνος, τὸν βρήκα νὰ κάθεται στὸ κελλί του καὶ νὰ διαβάζει.

Μόλις μὲ εἶδε, χάρηκε πολὺ. Μὲ χαιρέτησε μὲ ἰδιαίτερη ἀγάπη, κι ἔσκυψε πάλι στὸ βιβλίο του. Ἐγὼ τὸν ἐμπόδισα ἀπ' τὸ διάβασμα κι ἄρχισα νὰ τὸν ρωτᾶω γιὰ τὴ μετάνοια.

Τότε μοῦ ἀποκρίθηκε:

– Πίστεψέ με, ἀδελφέ, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν θὰ κρίνει τὸν χριστιανὸ ἐπειδὴ ἀμάρτησε...

Παραξενεύθηκα πολὺ μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸν ρώτησα μὲ σεβασμό:

– Τότε λοιπόν, καθὼς λές, οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν θὰ κριθοῦν; Πρέπει δηλαδὴ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει Κρίση;

– Ὑπάρχει καὶ παραὑπάρχει..., μοῦ ἀπάντησε.

– Τότε ποιός θὰ κριθεῖ;

– Ἄκου, παιδί μου, νὰ στὰ πῶ πιὸ καθαρά: Ὁ Θεὸς δὲν κρίνει τὸν χριστιανό, ἐπειδὴ ἀμαρτάνει, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μετανοεῖ. Γιατὶ τὸ νὰ ἀμαρτάνει κανεὶς καὶ νὰ μετανοεῖ εἶναι ἀνθρώπινο, ἐνῶ τὸ νὰ μὴ μετανοεῖ εἶναι γνῶρισμα τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων του. Ἐπειδὴ δὲν ζοῦμε συνεχῶς στὴ μετάνοια, γι' αὐτὸ θὰ κριθοῦμε.

* * *

ΜΟΥ διηγήθηκε τότε μὲ πολλὴ σοφία ἓνα ἀξιοθαύμαστο γεγονός, πού, ὅταν τ' ἀκούει κανεὶς, μένει κατάπληκτος μὲ τὴν ἄφατη φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου:

Τότε ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ὀδήγησε στὴ μετάνοια, τοῦ συνέβη κάτι παρόμοιο μ' αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν Ἄσωτο τῆς παραβολῆς.

Ἦταν σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ λέγεται τοῦ Ἀρίσταρχου καὶ ἀναλογιζόταν τὶς ἀμαρτίες του. Ξαφνικὰ τὸν κέντησε μέσα του ἡ χάρις τοῦ Παράκλητου, καὶ εἶπε στὸν ἑαυτό του:

– Ἄς πᾶμε, ἀμαρτωλὲ Νήφων, στὴν ἐκκλησίᾳ νὰ ἐξομολογηθοῦμε στὸν Θεὸ τὶς ἀμαρτίες μας. Δὲν ξέρεις, ἂν θὰ ζεῖς αὔριο. Τρέξε λοιπόν! Κάθεται κεῖ καὶ μᾶς καρτερεῖ ὁ πατέρας τῶν οἰκτιρμῶν, ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός. Αὐτὸς ποὺ προσδοκᾷ τὴ μετάνοιά μας, τῶν ἀθλίων καὶ ρυπαρῶν.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις τρέχοντας σχεδὸν ἔφτασε στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ. Ὑψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴν ἀνατολὴ κι ἄφησε ἓνα βαθὺ στεναγμὸ νὰ βγεῖ ἀπ' τὴν καρδιά του:

*Δέξου, Πατέρα, τὸν νεκρὸ
ποὺ ἔχασε τὴν ψυχὴ του.
Δέξου τὸ καταγώγιον τῶν ἀμαρτιῶν,
τὸν βλάσφημο, τὸν πονηρό,
τὸν αἰσχρὸ κι ἀδιάντροπο,
τὸν μολυσμένο στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.
Δέξου τὸν δοῦλο τῶν πονηρῶν δαιμόνων.
Ἐλέησέ με τὸν ἀκάθαρτο,
τὸν κλέφτη καὶ παραβάτη,
τὸ βδέλυγμα τῆς ἀμαρτίας.
Ἐλέησέ με, ἡ πλούσια πηγὴ τοῦ ἐλέους*

καὶ μὴν ἀποστρέψεις τὸ ἀγαθὸ σου πρόσωπο
ἀπὸ τὸν δοῦλο σου.

Μὴν πείς, Κύριε: Δὲν σὲ γνωρίζω!

Μὴν πείς: Ποῦ ἦσουνα ὡς τῶρα;

Μὴ μὲ περιφρονήσεις

τὸ χῶμα, τὴ στάχτη, τὴ φθορά,

τὸ ὄνειδος, τὸ βδέλυγμα,

τὸ ἐρείπιο τῶν δαιμόνων,

τὸ σκάνδαλο τῶν ἀνθρώπων.

Μὴ μὲ ἀποστραφεῖς, Δέσποτα,

ἀλλὰ λυπήσου με καὶ σῶσέ με.

Γιατὶ ξέρω, φιλάνθρωπε,

ὅτι δὲν θέλεις «τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ,

ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν».

Δὲν θὰ σ' ἀφήσω, ἂν δὲν μ' ἐλεήσεις...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ κι ἄλλα ἀκόμη μὲ τὴν ψυχὴ κατάπικρη...

**Καὶ ξαφνικά, κάποιος ἤχος ἦρθε
ἀπ' τὸν οὐρανό, κι ἓνα φοβερὸ
ἀκτινωτὸ φῶς ἔλαμψε. Τὸ φῶς
αὐτὸ εἶχε δυὸ βραχίονες – μιὰν
ἀγκαλιά, ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ ὕψος
τοῦ οὐρανοῦ καὶ τυλίχθηκε στὸν
τράχηλο τοῦ Ὁσίου λέγοντας:**

**– Καλῶς ὤρισε τὸ παιδί μου, τὸ
χαμένο μου! Τώρα ξαναζωντάνεψες,
παιδάκι μου. Φωτίσθηκαν τὰ μάτια
σου, ξανάνθισε ἡ νιότη σου κι ἀπὸ τῶρα θὰ μὲ δοξάζεις μὲ τὰ
ἔργα σου!...**

Καὶ λέγοντας αὐτὰ χάθηκε στὸν οὐρανό, ἐνῶ ὁ δίκαιος ἀπ' τὴ
μέθη τῆς ὀπτασίας ἔπεσε σ' ἔκσταση. Ὅταν σὲ λίγο συνῆλθε, ἀνα-
φώνησε:

– Δόξα Σοι ὁ Θεός, δόξα Σοι!

Τόλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε ἀκατάπαυστα, γιατί ἡ καρδιά του εἶχε
ξεχειλίσει ἀπὸ μιὰ θεϊκὴν εὐωδία καὶ τὸ στόμα του ἦταν γεμάτο μέλι
πνευματικόν. Ὡρα πολλὴ προσευχόταν μετὰ ἀπὸ κείνο τὸ ἀνέκ-
φραστο ὄραμα. Κι ἔπειτα γύρισε στὸ κελλί του, πάντα μέσα στὴν
ἴδια ἔκσταση καὶ τὸ θάμπος τοῦ θεϊκοῦ ἀσπασμοῦ.

Ἄπὸ τότε, καθὼς ἔλεγε, βάδιζε τὸν δρόμο τῆς ζωῆς του ἀνάλαφρος, ὑπηρετώντας τὸν Κύριο.

* * *

ΤΟ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΟ αὐτὸ θαῦμα τὸ ἄκουσα ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Ὁσίου. Τὰ μάτια του ἦταν πλημμυρισμένα μὲ δάκρυα, ὅταν μὲ δέος, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ μυστικὴ χαρὰ, μοῦ τὸ διηγήθηκε. Γιατὶ πάντα τὸν παρακαλοῦσα ἐπίμονα καὶ τὸν ἀνάγκαζα νὰ μοῦ διηγῆται ὅ,τι τοῦ συνέβαινε. Κι ἐπειδὴ μὲ ἀγαποῦσε πολὺ, δὲν μοῦ ἔκρυβε ποτὲ τίποτε.

Κύλησε λοιπὸν ἐκείνη ἡ μέρα ποὺ ὁ πολυεύσπλαγχνος Κύριος τὸν ἀσπάσθηκε, ἐνῶ προσευχόταν.

Τὸ βράδυ ὁ δίκαιος προσευχήθηκε πάλι μ' αὐτὰ τὰ λόγια στὸν Θεό:

*Κύριε,
σύ ποῦ «ἐξέτεινας τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέριον»
καὶ τὸν καταστόλισες
μὲ τ' ἄστρα, τὸν ἥλιο,
τὴ σελήνη καὶ τὶς νεφέλες,
στόλισε καὶ μένα
μὲ τὴν ταπείνωση σὰν μὲ ἀστέρι.
Σὰν ἥλιος ἃς λάμπει ἐντός μου
τὸ Ἅγιό σου Πνεῦμα.
Σὰν σελήνη ἡ σοφία σου
ἃς φωτίσει τὸν νοῦ μου.
Ἄντὶ νεφέλης,
περίβαλέ με μὲ τὴν πραότητα,
τὴν ὀσιότητα καὶ τὴ διακαίσιον·
ὑπόδεσε «τοὺς πόδας μου
ἐν ἔτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης».
Θεέ μου, Θεέ μου,
σύ ποῦ χαρίζεις τὸν ἀέρα πλούσιο στὴν πλάση,
γιὰ ν' ἀναπνέουν
καὶ νὰ εὐφραίνονται οἱ ἄνθρωποι,
πλούσια χύσε μέσα μου
τὴ χάρι καὶ τὴ δωρεὰ
τοῦ Ἁγίου καὶ Ζωοποιοῦ Πνεύματος,*

γιὰ νὰ γίνω θεόμορφος,
καθαρός καὶ ὀλόφωτος,
σεμνὸς καὶ πράος,
«πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας».
Πλούτισέ με, Κύριε,
μὲ σοφία καὶ γνώση πνευματικῆ.

Καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, τὸν τύλιξε καὶ πάλι οὐράνιο φῶς. Ταυτόχρονα ἐφανίσθηκε ἓνας Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ κρατώντας φιάλη γεμάτη μύρο πὸν τοῦ τὸ ἄδειασε στὸ κεφάλι. Ἀπὸ κεῖ κύλησε καὶ περιέλουσε ὅλο τὸ σῶμα του. Γέμισε ὁ τόπος εὐωδία. Ἀκόμη καὶ τὰ ροῦχα του μοσχοβολοῦσαν μέρες πολλές, ὥστε οἱ φίλοι του ἀποροῦσαν καὶ τὸν ρώταγαν τί ἦταν αὐτὴ ἡ εὐωδία.

Κι ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε ταπεινά:

– Ἐγὼ ξέρω πὼς εἶμαι ὀλόκληρος βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία. Τώρα τί εἶναι αὐτό, ποιός ξέρει...

(*) Ἅγιος Νήφων ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, Ὁ Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, σελ. 36-40, Κάλαμος 2001. Ἐπιμέλ. ἡμετ.